

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. advokátem Mgr. Pavlem Pospíšilem, se sídlem Okružní 10, Mohelnice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2009, č.j. X, o plný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 1. 6. 2010, č. j. 34 Cad 208/2009 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Pavlu Pospíšilovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 ti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 1. 6. 2010, č. j. 34 Cad 208/2009 - 35 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2009, č.j. X, kterým žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, neboť podle posudku lékaře OSSZ v Šumperku ze dne 26. 5. 2009 není plně

invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 5 %.

V žalobě namítal, že největší pochybení správního orgánu je v tom, že se spokojil s pouhým konstatováním posudku lékaře OSSZ v Šumperku, blíže rozhodnutí neodůvodnil a nepodložil. Posouzení zdravotního lékařem označil za irelevantní důkaz, neboť nemá vypovídací hodnotu o skutečném zdravotním stavu. Rozhodnutí také trpí procesními vadami, spočívajícími v chybějícím zhodnocení důkazů tak, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné.

Napadeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že si vyžádal posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věci v Brně (dále jen „PK MPSV) a provedl jím důkaz. Tímto posudkem ze dne 18. 5. 2010 byl zdravotní stav stěžovatele posouzen tak, že hlavním invalidizujícím onemocněním stěžovatele je stav po zlomenině stehenní kosti vpravo, po extrakci kovového materiálu z pravé stehenní kosti, kterým byla v roce 2001 vyřešena zlomenina. V popředí objektivního nálezu byla také porucha osobnosti. Posudek vyústil v posudkový závěr, že ke dni rozhodnutí žalované pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., přílohy č. 2, kapitoly XV, oddílu H, položky 49, písm. a) činil 25 %, když samotný stav po zhojení stehenní kosti bez komplikací a poruchy funkce by odpovídal dolní hranici rozmezí resp. ponížení o 5 %, ale s přihlédnutím k osobnostní poruše a chybějící kvalifikaci komise zvolila hodnocení nad dolní hranicí procentního rozmezí. Komise uzavřela, že k datu vydání rozhodnutí žalované stěžovatel nebyl plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., a nebyl ani částečně invalidní podle § 44 téhož zákona. Žalobce nevznesl vůči posudku žádné námitky, rovněž soud neshledal v daném posudku nejasnosti či nedostatky, a proto byl posudek soudem hodnocen jako celistvý, objektivní, úplný a přesvědčivý, a pojat jako stěžejní důkaz pro posouzení žaloby. Soud se ztotožnil se skutkovým a posudkovým závěrem učiněným v posudku, podle něhož žalobce nesplňuje k datu vydání napadeného rozhodnutí podmínku plné invalidity podle zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Jak již uvedl v doplnění žaloby, je toho názoru, že správní orgán nezjistil stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Proces hodnocení důkazů by měl být následně přezkoumatelným způsobem shrnut v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel, opět shodně jako v doplnění žaloby, namítá, že napadené rozhodnutí správního orgánu vychází pouze z jediného listinného důkazu, kterým je „Posouzení zdravotního stavu“ lékařem MUDr. F. S., ze dne 26. 5. 2009. Toto „obsáhlé“ hodnocení zdravotního stavu stěžovatele je dle jeho názoru absolutně irelevantním důkazem, neboť nemá vypovídací hodnotu o skutečném zdravotním stavu. Na této listině je pouze uvedeno: *„Není plně invalidní dle § 39 odst. 1 z.č. 155/1995 Sb. v pl. znění, není ani částečně invalidní dle § 44 odst. 1 a 2 z.č. 155/1995 Sb. v pl. znění.“* Se všemi uvedenými skutečnostmi se Krajský soud v Brně nevypořádal a stěžovatel je toho názoru, že právě pro výše uvedené vady, které byly stěžovatelem vytýkány, měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále k údaji soudu v rozsudku, že stěžovatel nevznesl

vůči posudku PK MPSV ze dne 18. 5. 2010 žádné námitky, stěžovatel namítá, že nebyl poučen o možnostech námitky podat, a proto namítá nyní, že předmětný posudek obsahuje zavádějící informace. Zejména je nepravdivé, že stěžovatel chodil bez opěrných pomůcek. S opěrnými pomůckami chodil a měl je neustále u sebe. Dále stěžovatel namítá, že posudek byl zpracován předčasně v době, kdy posudková komise neměla kompletní zdravotní dokumentaci praktického lékaře ve Věznici Mírov. Krajský soud bral za stěžejní pouze výrok PK MPSV a posudkové hodnocení posudkového lékaře OSSZ. Tím porušil právo stěžovatele na rovný přístup k němu jako k žalující straně. Bez ohledu na tvrzené skutečnosti v tom stěžovatel spatřuje vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné (částečné) invalidity ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jako základního předpokladu pro posouzení nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatel dovolává. Stěžovatel je toho názoru, že jde o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K této vadě řízení soud mohl přihlédnout i za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Ze zdravotní dokumentace stěžovatele vyplývá, že je po zlomenině pravé stehenní kosti 2001, v únoru 2009 mu byl z nohy vyňat kovový materiál, v r. 2005 měl zlomeninu prstů na pravé horní končetině, v r. 2006 měl úraz hlavy při jízdě na kole. Dále je u něho diagnostikována porucha osobnosti s abusem drog bez zn. závislosti. Podle propouštěcí zprávy chirurgického oddělení Vazební věznice Pankrác ze dne 15. 2. 2009, vyhotovené MUDr. V., byl pacientovi vyoperován kovový hřeb z pravé nohy (po zlomenině z r. 2001), fraktura zhojena, stav bez komplikací, rána zhojena, stehy odstraněny, pacient cvičí, před propuštěním bez potíží. Podle protokolu zjišťovací prohlídky ze dne 7. 4. 2009, provedené MUDr. R. B. Y., ošetřující lékařkou ve Věznici Mírov, pro potřeby OSSZ Znojmo, je pacient v psychiatrické péči kvůli toxikomanii a poruše osobnosti. Po autohavarii utrpěl zlomeninu pravého femoru, letos byl vytažen hřeb. Utrpěl také zlomeninu metakrpů pravé ruky. Jinak bez potíží a bez léčení, i psychicky je stabilizován. Podle zdravotního záznamu o psychiatrickém vyšetření ze dne 12. 5. 2009, MUDr. V. V., je stěžovatel v dispenzární péči pro nařízení OL protitoxikomanické – ambulantní forma, při vyšetření emot. relat. stabilizován, bez anxiety, deprese, nihil psychot., bez sebepoškoz. tend., porucha osobnosti s abusem drog bez zn. závislosti.

Z obsahu posudku lékaře OSSZ v Šumperku ze dne 26. 5. 2009 vyplývá, že posudek vychází z výše uvedených zpráv, tj. z propouštěcí zprávy chirurgického oddělení Vazební věznice Pankrác ze dne 15. 2. 2009, dále z protokolu zjišťovací prohlídky ze dne 7. 4. 2009, provedené ošetřující lékařkou ve Věznici Mírov a stejně tak i ze zdravotního záznamu o psychiatrickém vyšetření ze dne 12. 5. 2009. Stěžovatel byl podle obsahu posudku rovněž vyšetřen při jednání posudkovým lékařem, přičemž bylo zjištěno, že DKK jsou stejně dlouhé, pravá kyčel a koleno jsou pohybově bez omezení, jizvy po operaci a extrakci kovu jsou klidné, chůze bez nápadností, bez opěrných pomůcek. Zdravotní stav stěžovatele byl

při tomto lékařském vyšetření diagnostikován, jako: porucha osobnosti, abusus drog bez známek závislosti, stav po zlomenině pravéí stehenní kosti 2001, stav po extrakci kovového materiálu 2/2009, stav po zlomenině metakarpů PHK 2005, stav po úrazu lbi, v.s. fraktuře lebky v.s. 2006. Posudek vyúsťuje v posudkové zhodnocení: Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole V oddílu položce 5 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, tj. 5 %. Uvedený pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je způsoben lehkou poruchou osobnosti se zachovanou celkovou výkonností organismu. Stav po zlomenině pravé stehenní kosti a extrakci kovového materiálu není hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý.

Krajský soud v Brně si po obdržení žaloby vyžádal odborný lékařský posudek ve věci zdravotního stavu stěžovatele od PK MPSV v Brně (posudek ze dne 18. 5. 2010), a jak bylo již shora uvedeno, provedl jím důkaz. Posudek konstatoval, že hlavním invalidizujícím onemocněním stěžovatele je stav po zlomenině stehenní kosti vpravo, po extrakci kovového materiálu z pravé stehenní kosti, kterým byla v roce 2001 vyřešena zlomenina. V popředí objektivního nálezu byla také porucha osobnosti. Posudek vyústil v posudkový závěr, že ke dni rozhodnutí žalované pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., přílohy č. 2, kapitoly XV, oddílu H, položky 49 písm. a) činil 25 %, když samotný stav po zhojení stehenní kosti bez komplikací a poruchy funkce by odpovídal dolní hranici rozmezí resp. ponížení o 5 %, ale s přihlédnutím k osobnostní poruše a chybějící kvalifikaci komise zvolila hodnocení nad dolní hranicí procentního rozmezí. Komise uzavřela, že k datu vydání rozhodnutí žalované stěžovatel nebyl plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., a nebyl ani částečně invalidní podle § 44 téhož zákona.

Při jednání krajského soudu dne 1. 6. 2010 stěžovatel, resp. jeho zástupce, nevznesl vůči posudku žádné námitky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti jednak namítal, že správní orgán dostatečně nezjistil stav věci, neboť napadené rozhodnutí správního orgánu vychází pouze z jediného listinného důkazu, kterým je „Posouzení zdravotního stavu“ lékařem MUDr. F. S., ze dne 26. 5. 2009, přičemž toto hodnocení zdravotního stavu stěžovatele je dle jeho názoru absolutně irelevantním důkazem, neboť je zde pouze uvedeno *„Není plně invalidní dle § 39 odst. 1 z. č. 155/1995 Sb. v pl. znění, není ani částečně invalidní dle § 44 odst. 1 a 2 z.č. 155/1995 Sb. v pl. znění.“* K tomu stěžovatel dodal, že se všemi uvedenými skutečnostmi se Krajský soud v Brně nevypořádal a stěžovatel je toho názoru, že právě pro výše uvedené vady, které byly stěžovatelem vytýkány, měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále k údaji soudu v rozsudku, že nevznesl vůči posudku PK MPSV ze dne 18. 5. 2010 žádné námitky, stěžovatel namítá, že nebyl poučen o možnostech námitky podat, a proto namítá nyní, že předmětný posudek obsahuje zavádějící informace. Zejména je nepravdivé, že stěžovatel chodil bez opěrných pomůcek. S opěrnými pomůckami chodil

a měl je neustále u sebe. Dále stěžovatel namítá, že posudek byl zpracován předčasně v době, kdy posudková komise neměla kompletní zdravotní dokumentaci praktického lékaře ve Věznici Mírov. Krajský soud bral za stěžejní pouze výrok PK MPSV a posudkové hodnocení posudkového lékaře OSSZ. K této vadě řízení soud mohl přihlédnout i za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Těžiště posouzení této věci Nejvyšším správním soudem spočívá tedy ve zhodnocení postupu krajského soudu při dokazování skutkového stavu věci. Krajský soud je povinen v souladu s ustanovením § 77 odst. 2 s. ř. s. hodnotit důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjít ze skutkového stavu takto zjištěného. V řízení o žalobě proti rozhodnutí ČSSZ o zamítnutí žádosti o přiznání plného invalidního důchodu je klíčovým důkazním prostředkem odborné posouzení zdravotního stavu žalobce. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí (též „MPSV“) zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. Za tímto účelem zřizuje MPSV své posudkové komise. Jak Nejvyšší správní soud již dříve vícekrát judikoval, s posudkem posudkové komise MPSV může soud nakládat jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivity (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50, přístupné na www.nssoud.cz). Je ustáleným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že ve věcech týkajících se posouzení invalidity posudkovými komisemi MPSV soud neprovádí další důkazy, je-li z posudku PK MPSV zřejmý zdravotní stav a jeho ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity posuzovaného účastníka řízení. Případné další důkazy (tj. zejména přibrání znalce z příslušného oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nesplňuje-li posudek požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dále rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, viz www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto v posuzované věci hodnotil, zda krajský soud řádně zjistil skutkový stav věci k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované a zda takto zjištěný skutkový stav správně vyhodnotil.

V posuzované věci je především třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že posouzení zdravotního stavu stěžovatele posudkovým lékařem ze dne 26. 5. 2009 je absolutně irelevantním důkazem vzhledem ke stručnosti a bezobsažnosti posudku Jak bylo shora rekapitulováno, uvedený posudek zdaleka neobsahuje jen stěžovatelem citovanou větu, ale je podstatně obsáhlejší a zahrnuje zdravotní anamnézu, dále rekapitulaci rozhodné zdravotní dokumentace, tj. propouštěcí zprávy chirurgického oddělení Vazební věznice Pankrác ze dne 15. 2. 2009, dále protokolu zjišťovací prohlídky ze dne 7. 4. 2009, provedené ošetřující lékařkou ve Věznici Mírov a stejně tak i zdravotního záznamu o psychiatrickém vyšetření ze dne 12. 5. 2009. Stěžovatel byl podle obsahu předmětného posudku rovněž vyšetřen při jednání posudkovým lékařem, a také seznámen s výsledkem posouzení svého zdravotního stavu a byl poučen o možnostech dalšího postupu, což také vlastnoručně podepsal. Pokud stěžovatel nyní tvrdí, že posudek obsahuje

toliko jedinou jím citovanou větu (viz shora), potom pro Nejvyšší správní soud z nepochopitelných důvodů zřejmě „přehlédl“ celý předchozí text posudku.

Namítá-li stěžovatel, že nevěděl, že mohl proti posudku podat námitky a že o tom nebyl poučen, je třeba poznamenat, že byl zastoupen advokátem, a tomu je nepochybně známo, že posudek je sice v daném typu řízení předepsaným důkazem, nicméně tak jako každý jiný důkaz může být rozporován či vyvracen. Je tedy toliko věci stěžovatele, či jeho zástupce, jak bude při provádění důkazů argumentovat.

Nejvyšší správní soud s ohledem na povahu a zaměření kasačních námitek dále považuje za nutné vyjádřit se k tomu, resp. posoudit, zda posudek posudkové komise MPSV v Brně ze dne 18. 5. 2010, jímž bylo před krajským soudem doplněno dokazování, byl dostatečně úplný, přesvědčivý a souladný s lékařskou dokumentací obsaženou ve správním spisu a mohl pro krajský soud představovat stěžejní důkaz prokazující zdravotní stav stěžovatele i přesto, že tento jej v kasační stížnosti rozporuje.

Posudek Posudkové komise MPSV v Brně, jak Nejvyšší správní soud zjistil, vychází z propouštěcí zprávy chirurgického oddělení Vazební věznice Pankrác ze dne 15. 2. 2009, dále z protokolu zjišťovací prohlídky ze dne 7. 4. 2009, provedené ošetřující lékařkou ve Věznici Mírov a stejně tak i ze zdravotního záznamu o psychiatrickém vyšetření ze dne 12. 5. 2009, a dále ještě ze záznamu vyšetření MUDr. T., ze dne 21. 5. 2009, jejichž podstatný obsah je v posudku rekapitulován. Z těchto podkladů vyplynul diagnostický souhrn: stav po zlomenině stehenní kosti vpravo v roce 2001, stav po extrakci kovu 2008/2009, stav po zlomenině záprstních kostí vpravo v roce 2005 a úrazu lbi v roce 2006, porucha osobnosti s abusem drog bez známek závislosti. Po posouzení zdravotního stavu stěžovatele komise dospěla k následujícímu posudkovému hodnocení: K datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ ze dne 14. 8. 2009 šlo o 29-letého nekvalifikovaného posuzovaného po extrakci kovového materiálu z pravé stehenní kosti, kterým byla v roce 2001 vyřešena zlomenina. V anamnéze je dále zlomenina záprstních kostí pravé ruky a poranění hlavy při pádu z kola v roce 2006. Posuzovaný měl navíc nařízenou ambulantní psychiatrickou léčbu pro užívání osobně připravených a i jiných návykových látek. Zlomenina stehenní kosti se zhojila bez dokumentovaných trvalých následků a vynětí kovového materiálu je důvodem k dočasné pracovní neschopnosti, nikoliv k invaliditě. V popředí objektivního nálezu byla porucha osobnosti, která vedla k přípravě a užívání drog, zatím však bez známek fyzické nebo psychické závislosti. Duševní stav byl podle psychiatrického vyšetření uspokojivý, posuzovaný byl správně orientován všemi směry, nebyla přítomna porucha s bludy ani porucha emotivity, takže byla konstatována porucha osobnosti podle všech anamnestických údajů lehkého stupně, protože i polymorfní abusus sám o sobě nesnižuje výkon organismu. Jiná závažná zdravotní postižení dokumentována nebyla. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ šlo u posuzovaného o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav po zlomenině stehenní kosti. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti PK MPVS v Brně zhodnotila dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, kapitoly XV, odd. H, pol.č. 49, písm. a), ve vyjádření 25 %. Odlišnou rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu než prvoinstanční posudkový lékař zvolila posudková komise vzhledem ke skutečnosti, že vyhláška hodnotí poúrazový stav v uvedené lokalizaci větší procentní

mírou, než lehkou osobnostní poruchu. Zlomenina stehenní kosti se však zhojila bez komplikací a bez poruchy funkce končetiny, takže by posudková komise stav samostatně hodnotila na dolní hranici rozmezí, resp. by hodnocení při dobré funkci končetiny ponížila o 5 %. S přihlédnutím k osobnostní poruše a chybění kvalifikace bylo zvoleno hodnocení nad dolní hranicí vyhláškou stanoveného rozmezí.

Pro posouzení míry přesvědčivosti tohoto posudku je zapotřebí zkoumat především jeho právní a skutkový kontext. Aplikované ustanovení kap.XV, odd. H, pol.č. 49, písm. a), vyhlášky, podle něhož byl zhodnocen zdravotní stav stěžovatele, postihuje tato zdravotní postižení: *Stav po zlomenině stehenní kosti (krčku, diafýzy, epikondylu) léčené konzervativně i osteosyntézou a) při dobré funkci*, čemuž odpovídá zjištění a doložení zdravotního stavu ze zdravotní dokumentace, zejména pak z propouštěcí zprávy chirurgického oddělení Vazební věznice Pankrác ze dne 15. 2. 2009, z níž posudková komise vycházela. Citovaná úprava pak přiřazuje takovým postižením míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 20–30 %. Posudková komise stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jak bylo poznamenáno, na 25 %, když – jak uvedla - samotný stav po zhojení stehenní kosti bez komplikací a poruchy funkce by odpovídal dolní hranici rozmezí, resp. ponížení o 5 %, ale s přihlédnutím k osobnostní poruše a chybějící kvalifikaci komise zvolila hodnocení nad dolní hranicí procentního rozmezí. Stav po zlomenině stehenní kosti přitom byl rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Pro vyšší hodnocení neshledala posudková komise podkladů. Nejde o stav uvedený v písm. b) stejné položky a kapitoly vyhlášky, protože nebyla dokumentována deformita, zkrácení, svalová atrofie nebo porucha motorické inervace končetiny.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že z posudku Posudkové komise MPSV v Brně ze dne 18. 5. 2010 bylo možno vycházet jako ze stěžejního důkazu prokazujícího zdravotní stav stěžovatele, neboť v kontextu ostatních zjištění pramenících z lékařské dokumentace vyplývá, že jeho zdravotní stav v době rozhodnutí žalované neodpovídal plné (a stejně tak ani částečné) invaliditě. Hodnocení Posudkové komise MPSV v Brně bylo založeno na funkčním hodnocení zdravotního postižení stěžovatele k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované, nikoliv jen jeho formálním popisu, což je plně v souladu se zásadami posudkového hodnocení, jehož cílem je zhodnotit dopad zdravotního postižení na schopnost soustavné výdělečné schopnosti žadatele o důchodovou dávku, nikoliv pouze diagnostikovat jeho zdravotní stav. Stěžovatel tedy nemá pravdu, pokud tvrdí, že krajský soud bral za stěžejní pouze výrok PK MPSV a posudkové hodnocení posudkového lékaře OSSZ. Pro argumenty stěžovatele, že jeho zdravotní stav nebyl posouzen správně, či byl posouzen neúplně, nelze najít oporu ve spisu, neboť významnější zdravotní potíže nedokládá žádný ze stěžovatelových lékařských nálezů. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že za této situace krajský soud nepochybil, když již nepokládal za potřebné a účelné vyžádat další posudek (ostatně i stěžovatel, resp. jeho zástupce, při jednání krajského soudu námitky proti posudkovému hodnocení neuvedl), neboť obsah lékařské dokumentace plně svědčil posudkovému závěru posudkové komise MPSV. Krajský soud v Brně tedy vyhodnotil provedené důkazy správně a dovodil svůj závěr o nedůvodnosti žaloby z posudkového závěru posudkové komise MPSV v kontextu celé spisové dokumentace. V řízení bylo bezpečně ověřeno, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nebyl stěžovatel plně invalidní.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, ani řízení jemu předcházející, netrpí žádnou namítanou vadou, a ani takovou vadou, pro kterou by Nejvyšší správní soud musel zrušit napadený rozsudek ex offo (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že pokud je stěžovatel přesto přesvědčen, že jeho současný zdravotní stav odpovídá plné invaliditě, může prostřednictvím nové žádosti o důchodovou dávku dosáhnout nového posouzení svého aktuálního zdravotního stavu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu příp. vznikly. Žalované nelze náklady řízení o kasační stížnosti přiznat v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Pavlu Pospíšilovi, za zastupování v řízení o kasační stížnosti byla stanovena za jeden úkon právní služby à 500 Kč (podání kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhl č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky), a dále byla přiznána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky à 300 Kč, za jeden úkon. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena celková částka ve výši 800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu